

Biblická hodina - Niektoré biblické príbehy SZ

Požehnanie

Pokračujeme príbehom o Izákovi a Rebeke a ich dvoch synoch Ézavovi a Jákobovi. Títo dvaja synovia predstavujú dva spôsoby života:

Ézav *symbolizuje silný a prirodzený spôsob života. Patria tu ľudia, ktorí si nič nekomplikujú, užívajú si život, vnímajú len to, čo je zjavné a nezaoberajú sa nadpozemskými záležitosťami. Tradiície, zásady a ľudskosť im nič nehovorí, pretože oni sa cítia stredobodom vesmíru. Do tejto skupiny patria ľudia, ktorí vnímajú svet ako jeden lovecký revír, kde sa loví obľúbenosť, prestíž, voľný štýl života...*

Jákob *symbolizuje ľudí, ktorí žijú vyššími cieľmi a princípmi. Sú to ľudia, ktorí sa cítia byť povolani ku zmene sveta, pretože vedia, že medzi nebom a zemou je niečo viac. Ich prioritou je Boh a láska. Dokážu sa odovzdať, obetovať a zapojiť do života nielen rozum, ale aj emócie a vieru. No nie sú bez viny a musia si mnoho prebojovať, aby dosiahli to, k čomu sú Pánom Bohom povolani.*

Týchto dvoch delí ich postoj k požehnaní prvorodeného.

Izák je už starý, vie, že na zemi už dlho nebude a preto sa rozhodol, že musí svoju rodinu zabezpečiť a zariadiť veci, ktoré sa od neho očakávajú, ako od hlavy rodiny. Dá svoje požehnanie Ézavovi, jemu to totiž patrí. Starší syn má pripraviť jedlo, Izákovo obľúbené. Tu nešlo len o pokrm, ktorý by otcovi chutil, ale skôr o jedlo, z ktorého jedenia sa získava citlivosť, skúsenosť, pri ktorom sa človek ľahšie rozhoduje a ktoré dodáva človeku nielen telesnú silu, ale aj duchovné povzbudenie. Potreboval posilniť svoj telesný i duchovný zrak, pretože sa mu pravdepodobne Pán Boh prestával zjavovať. Chce teda docieľiť akési náboženské jedlo, organizuje náboženskú hostinu tak trochu pripomínajúcu Večeru Pánovu, kde je mäso, chlieb a víno.

Túto Izákovu prosbu však počuje **Rebeka a rozhoduje sa získať požehnanie prvorodeného pre toho syna, ktorý o neho stojí. Pomáha Bohu zrealizovať Jeho zámer.** Prikáže Jákobovi doniesť kozľatá a ona pripraví obľúbené jedlo Izáka namiesto staršieho syna. Zaujímavý je rozdiel: Ézav chytá na poli zver, ktorá je pochybná a z toho má pripraviť jedlo otcovi – Jákob berie kozľatá z domáceho stáda, mohli byť určené aj na obeť Hospodinovi a z toho pripravujú jedlo pre Izáka. Lenže jedlo je najmenší problém, oveľa zložitejšie je to, že Jákob nie je chľpatý a keď sa ho otec dotkne bude vedieť, že podvádzal. Rebeka, ako správna žena, sa však vie vynájsť: Jákob je zahalený do kozej srsti, Ézavových šiat a tak ide k otcovi po požehnanie.

Jákob v ézavovej „koži“ stojí pred otcom a svedčí o tom, že Hospodin mu pomohol rýchlo uloviť zver a pripraviť jedlo. Izákovi sa niečo nezdá, ale predsa len uverí, že pred ním stojí Ézav. Otec zjedol mäso, vypil víno, prijal od syna bozk a požehnal ho: **1 Moj 27:28-29**.

Jákob ešte ani neodišiel a prichádza problém. Ézav sa vracia z poľa a prináša otcovi jedlo. Keď si celú situáciu vysvetlili, Ézav sa rozkričal a chcel tiež prijať požehnanie, lenže to už možné nebolo. **Jákob je prehlásený za zaslúbeného dediča a je zverený do Božej starostlivosti, má zdediť zem a stať sa spoločenstvom národov. Toto nič nemení na tom, že Jákob, ten nositeľ požehnaní, je podvodník, úskočný klamár.** Nemá na výber a to vie aj Rebeka, Jákob musí ujsť. Na jeho negatívach však Boh vie vystavať pevnosť, záchranu a život. Taký je už človek. A taký je náš Boh.

Pieseň č. 519

Ézav pokračuje vo svojom životnom štýle: s hnevom v srdci a s bojom proti Hospodinovi, si hľadá novú ženu, žení sa až 3 x s Chetejkami, s pohankami. Akoby tým chcel sebe, okoliu aj rodičom ukázať, že on sa nemusí podriaďovať Pánovi, ale že pánom svojho života je on sám a jeho svojvôľa ho ťahá hlbšie a dolu. Jákob však beží o život, ale vo vzťahu s Hospodinom tento život ziskava, nielen pre seba, ale aj pre celé národy a v konečnom dôsledku, v Kristovi, pre všetkých nás.

(dvojité požehnanie Jáкова 28:1-8)

Jákob uteká, sám, s výčitkami svedomia, no aj s nádejou v srdci. Predsa však sa v takýchto chvíľach života, viac ako inokedy, objavuje pocit totálnej opustenosti nielen ľuďmi, ale najmä Pánom Bohom. Mal to ťažké: sám, bez pomoci, zabezpečenia, uteká v ústrety neistej budúcnosti. V srdci cítil ťažobu z toho, že oklamal otca a nahneval brata. **Dá sa žiť s tým, že sklame niekoho, koho milujeme a cítime hnev niekoho, kto je nám blízky? Dá sa existovať s vedomím, že opúšťame tých najdrahších?**

Možno získal tak trochu aj sebecký syndróm od svojho brata Ézava, no musí sa z neho vyliečiť. **Z egoizmu sú 3 cesty von: cez utrpenie, ktoré človeka očisťuje – je to cez priznanie si, že nie sme bohom – a cez iných ľudí, ktorí nás naučia zdieľať sa s nimi.** Jákob prejde všetky 3 cesty za krátky čas.

Najprv príde na rad utrpenie ako celkom nová skúsenosť domaseda. Doteraz sa Jákovovi darilo, no teraz sa ocitol za hranicou svojho doterajšieho života,

krajiny, ľudí, stáva sa z neho bezdomovec, tulák, ktorý cíti prázdnotu v sebe i okolo seba, bolesť a strach sa stávajú jeho spoločníkmi. Ešte posledný krát bude ležať na pôde, ktorú Hospodin zaslúbil svojmu ľudu, aby sa na druhý deň vydal cestou, ktorou pred pár rokmi prišiel Abrahám.

Ustelite si na kameň, aby prijal sen, ktorý mu pripomenie, že doteraz si sám staval chodník ku sláve, no do neba sa dá dostať iba rebríkom, ktorý postaví sám Boh. Resp. **my nemôžeme postaviť rebrík zo zeme do neba, ale Boh môže postaviť rebrík z neba na zem.** Na tom rebríku hore a dolu chodia anjeli – hore vynášajú Jákobovu biedu, hanbu, vinu, chyby, smútok a strach a dole znášajú Božiu útechu. Nakoniec nad tým všetkým stojí sám Hospodin.

Človek musí dôjsť až na hranice svojich síl, aby pochopil, že nie je Bohom, ale že ho Boh – napriek všetkému – nikdy neopustil. Tu sa vytvára priestor na vieru, ktorá vyznáva a vie: **Žalm 139. 1 Moj 28:13-15.**

Bola jedna výnimočná noc, počas ktorej sa otvorilo nebo. Nad skrachovancami zažiarila sláva nebeských oblastí a milosť Boha, ktorý napriek všetkému ľuďom pripomína: nebojte sa, som s vami. Noc, ktorá zmenila život jedného a cez neho životy mnohých ľudí tohto sveta.

Jákob bol uistený o tom, že Boh je aj na tomto mieste, je všade, kamkoľvek človek kráča. Aby si to zapamätal, a aby to vedeli aj ostatní, robí na tomto mieste dom Hospodinov **1 Moj 28:20-22.**

Hoci mu bol ukázaný rebrík do neba, on musí zostať na zemi a kráčať ďalej, kvôli sebe, kvôli nám. Stále je tulákom a v podstate sa to na tomto svete nikdy nezmení. Teraz však vie, že sa netúla sám, lebo už pre neho platí to, čo zaslúbil Ježiš aj nám: „*amen, amen, hovorím ti, že uvidíš nebesá otvorené a anjelov Božích vystupovať a zostupovať ku Synovi človeka*“.

Jákob teda prešiel utrpením, zistením, že nie je bohom a kráča k tretiemu bodu, v ktorom bude zlomené jeho sebestvo – v krajine Cháran na neho čaká niekto, o koho sa bude starať. Dovtedy však musí prekonať vzdialenosť – od svojho vnútra, od ľudí a Boha, aby mohol prísť do cieľa svojej nádeje a zažiť požehnanie prvorodeného v plnej sile. A v tomto príbehu predsa nemôže chýbať žena. Teda ženy....

